

„Školník si bere dvě děti,“ procedila Sofie skrz sevřené čelisti.

„Jo, ale ta druhá bude Bella. Nikdo se nehodí víc než Bella.“ Sofiin úsměv se vypařil.

„Potom budu tvůj nověj kamarád já,“ řekl Radley.

„Momentálně mám přátel dost,“ odsekla Sofie.

Radleyzrud l jako malina. „Jo, jasně. Já jenom myslel, že...“ vykoktal ještě a vzal do zaječích jako spráskaný pes.

Sofie sledovala, jak jeho rozcuchané vrabčí hnízdo mizí pod kopcem. *Ale ne, teď sis to pěkně polepila*, pomyslela si. Měsíce dobrých skutků a křečovitých úsměvů a teď to všechno pokazila. A jenom kvůli zakrslému Radleymu. Proč ho prostě jednou nemohla potěšit a jednoduše odpovédět: „Bude mi ctí mít tě za kamaráda!“ Darovala bytom u hlupáčkovi krásný moment, ke kterému byse on ještě léta vracel. Věděla, že by to bylo rozumné, protože Školník ji jistě bude posuzovat stejně přísně jako Mikuláš pátého prosince, ale ona si prostě nemohla pomoci. Byla krásná a Radley ošklivý. Jenom skutečný zlosyn bymu dával falešné naděje a Sofie doufala, že Školník to pochopí.

Sofie otevřela rezavou hřbitovní bránu a cítila, jak se jí ostrice zařezává do lýtek. Mechem porostlé náhrobky, nahodile rozeteté po kopci, vyčnívaly zpoza navátých dun mrtvého listí jako zubyvidliče k. Sofie se protahovala mezi temnými hroby a hnijícími větvemi, ale nikdysi nezapomněla všímat, ve které řadě přesně je. Na hrob své matkyse nepodívala ani o pohřbu a nehodlala s tím teď začínat. Když procházela šestou řadou, nemohla odtrhnout oči od smuteční břízy přitom přemýšlela, kde asi bude další den ve stejnou dobu.

Uprostřed nejhustší řadyhro bů stál dům s adresou Hrobový vršek 1. Na rozdíl od domků dole u jezera tu nebyly patrné žádné známkyop evňování dveří, ale i bez nich to místo dvakrát k návštěvě nevybízelo. Schody na přední verandu zářily plesnivou zelení. Ushlé větve smutečních bříz a různé popínávé rostlinyse vinuly jako červi okolo tmavého dřeva a ostrá

střecha, černá a chatrná, se tyčila nad hřbitovem jako ježibabí klobouk.

Když Sofie pomalu stoupala po rozvrzaných schodech na verandu, snažila se nevnímat všudypřítomnou směsici pachů, ve které jasně rozlišila česnek a mokrou kočku. Odvrátila oči od bezhlavých ptačích tělíček poválených okolo, která mělo bezpochyby na svědomí zmíněné zvíře.

Zaklepala na dveře a připravila se na hádku.

„Jdi pryč,“ ozvalo se z útrob domu chraplavě.

„Takhle se s nejlepšší kamarádkou ale nemluví,“ uklidňovala hlas zevnitř Sofie.

„Tynejsi moje nejlepšší kamarádka.“

„A kdo teda?“ zeptala se Sofie a uvažovala, jestli snad Bella nebyla rychlejší a nedostala se až na Hrobový vršek.

„Po tom ti nic není.“

Sofie se zhluboka nadechla. Už nechtěla další polízanici jako s Radleym. „Ale Agáto, včera jsme se přece tak dobře bavily. Myslela jsem, že dneska bychom mohly zas.“

„Nabarvilas mi vlasyna oranžovo!“

„Ale pak jsme to spravily, ne?“

„Pořád na mně jenom testuješ tysvo je krémya vodičky, abys viděla, jestli fungujou.“

„Nejsou snad přátelé od toho, abysi pomáhali?“ nadhodila Sofie.

„Nikdyneb udu tak krásná jako ty!“

Sofie přemýšlela, co hezkého byAgá tě řekla, ale trvalo jí to příliš dlouho. Z domu uslyšela vzdalující se šoupání kroků.

„Ale to neznamená, že nemůžeme být přítelkyně!“ zavolala Sofie za Agátou.

Známa kočka, celá lysá a vrásčitá, stála na druhém konci verandya zlověstně na Sofii vrčela. Sofie skočila ke dveřím. „Přinesla jsem sušenky!“

Krokysse zastavily. „Opravdický, nebo tytvo je?“

Sofie ustoupila o krok zpátky, když se kolem ní proplížila lysá kočka. „Nadýchané a máslové, jak je máš ráda!“